

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد.

۲۰۲۱/۰۱/۱۸

رفعت حسینی

استبداد دولتی در افغانستان در سده بیست

درین زمینه پژوهشی داد خواهانه، تا کنون، وجود ندارد.

سخن هایی واهی و با اساسات بی دادگری و ابلهی، در نیشترهای مبتذل، پخش شده اند. درین نوشته ها ی بیگانه با دانش جامعه شناسی و تاریخ واقعی افغانستان، تنها و تنها، سخن از استبداد محمد هاشم صدراعظم و ظلم جنرال طره بازخان بوده است. بس و خلاص. مانند مقاله یی از پیکار پامیر. پیکار پامیر درین نوشته، چشم های وجدان و فهم و سواد خویشتن را با دستمال سیاه ««« مرتجعانه»»» می پوشاند و در قرن بیست، فقط و فقط، از ظلم هاشم و طره باز، غالمغال می کند.

پیکار پامیر، می توانست، از کلکین حقیقت و معاییر آگاهی، سرگذشت باشندگان افغانستان در سالیان سده بیستم را بنگرد.

اگر چنین می کرد، هرگز محمد هاشم و طره باز را، با رنگمالی بگونه چپگرایان شعله یی، خلقی، پرچمی نمایش نمی داد.

او بایست بر رخداد ها و آن چه بر مردم افغانستان در سالیان قرن ۲۰ گذشته است، واقع بینانه، نگه می نمود.

و آن گاه می نگاشت.

اگر چنین می کرد، هرگز هاشم و طره باز را نشانه استبداد نمی فهمید و عقلانیت خود را پرسشگه نمی ساخت.

چرا پیکار پامیر ازین حوادث تبهکارانه نام نمی گیرد؟ چرا؟:

یک. حکم بچه سقو، به مجرد پیروزی، برای اینکه بانوان بدون چادری و بی همراهی یک مرد، حق ندارند از خانه برآیند.

و بستن ادارات دولتی که بر اساس نهضت امانی ایجاد شده بود.

و لغو مضامینی چون فزیک و کیمیا از برنامه تدریس در مکاتب.

و بازخواستن دخترانی که برای تحصیل به ترکیه اعزام شده بودند.

د پانو شمیره: له ۱ تر ۲

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینگه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنی د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیرولو مخکې په خیر و لولئ

و رسمیت بخشیدن به لنگی و پیرهن و تنبان پوشیدن.
دوم. چرا پیکار پامیر از زندانی ساختن ها، شکنجه ها، کشتارها، در گورهای دسته جمعی
انداختن کام، اکسا، خاد سخن نمی زند.
چرا از اسدالله سروری چیزی نمی گوید.
چرا پیکار پامیر از لستی که بر دیوار وزارت داخله افغانستان از زندانی های گمشده در زمان
دیکتاتوری قاتلان خلقی پرچمی نصب شد، یک حرف هم نمی گوید.
چرا از استبدادی که در زمان سالهای سالاری پرچمی خلقی سبب مهاجرت هزاران بیگناه شد
قصه نمی کند.؟؟؟؟

...

اگر پیکار پامیر این سان از استبداد در قرن بیست، در افغانستان، حکایت می نمود، هرگز،
محمد هاشم صدراعظم و جنرال طره باز را سردمدار ظلم و بیدادگری در افغانستان نمی گفت.
بیدادگری سفوزاده و سقوی ها و خادوکام واگسا در تاریخ افغانستان مانند ندارد.